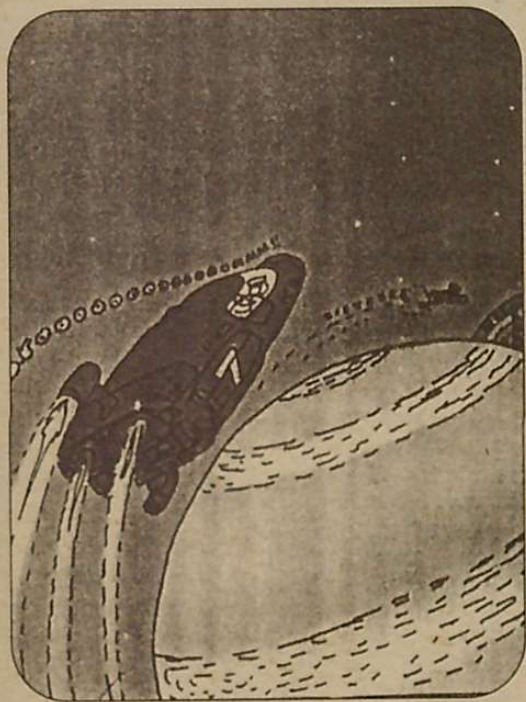

“JON ETA LORENA LEZOARREN USTEGABEKO BIZIKERAK”

Urteak laster igarotzen direnez, Lorena ez zen Euskal Herriaz ongi gogoratzen. Bazeukan gogo, Jon Isasti, bere senar maitea, berriz ikustekoa, baina Jon oso urruti zegoen, urrutiegi. Hamasei urte igaro ziren Lorena Gartzia bahitua izan zenetik. Eta nolako hamasei urteak gainera. Gogoetak bortizki hasi ziren Lorenaren burutikan pasatzen. Bere ezkontze egunaz oroitu zen, baita Lapurdiberrira egindako ezkon-bidaiaz ere. Lapurdiberri euskaldunek ortze zabalean zituzten sei kolonietatik ederrena eta ospetsuena zen, eta garai hartan bere landaretza trinko eta lizuna zela eta modan zegoenez, Jon Isastik eta Lorena Gartziak harunzko ezkon-bidaia prestatu zuten.

Zazpirehun biloi argikilometro, untzi ezezagunak hurbildu zitzaizkien. Ortzeko bikingo ikaragarriak ziren!

Hortarako Baionako ortzeportura abiatu ziren eta “XY-6 Izartxo” izeneko etxearen ortzeuntzi baterako txartelak erosi zituzten. Bidaia ondo hasi bazen ere, ez zen ongi bukatu. Zazpirehun biloi argikilometro eginda zituztenean ortzeuntzi ezezagun batzuk hurbildu zitzaizkien. Euren mutur zorrotzetan, borobil gorri baten barruan zegoen buruhezur zuria ikus zitekeen. Ortze zabaleko bikingo bildurgarrien gudauntziak ziren! Gure untzia ez zegoen gudarako prestaturik, eta ez zuen arma egokirik inolako defentsa antola ahal izateko. Ez zuten inolako armarik, tripulazioko marinelek zermazkiten izpigailu txiro eta apalak izan ezik. Bikingoek euren izpikainoien bidez, gure untziko ate zabalak ireki zituzten, eta berehalaxe barruratu zitzaizkigun.

Lorenak eskuak burura eramane zituen, bere gogoetatik alde egin nahiko balu bezala. Bai orduan gertatutakoa bizi bizirik zegoen Lorenaren buruan, eta orduko ondorioak biziagoak oraindik. Ortzeko bikingoek izugarrizko sarraskia egin zuten tripulaziokoan

artean, eta bidaiariak preso eraman zituzten, euren izarbelan esklabu gisa saltzeko asmoz. Bikingoen izarbela ezkutua zen Norwerrira iritsi bezain pronto, gizonezkoak alde batean ipini zituzten eta emakumezkoak beste aldean. Geroxeago Artojena izarbelako jauntxo batek Lorena erosi egin zuen eta berarekin batera bere harenera eraman. Ordutik gaur arte hamasei urte luze igaro dira, itxaropenik gabeko hamasei urte mingots eta luze. Non ote bere senarra, Jon Isasti? nola ote Lezo, bere herria? eta nola ote Euskal Herria?

Orain, Lorena bere nagusiaren untxi partikular batean dago. Lorenak ez daki zein alderantz doazen, eta egia esan bost axola berari, Bertago duen leihotik izar urrunak ikus ditzake, Berarekin batera eta untziko harenean, bete bost neska doaz. Bostak euren nagusia zen Erik Thomsonen harenekoak ziren. Lorenaren gogoetak laster itzali ziren ametsei segida emateko, logurak bere erresuma ilunera eraman baitzuen. Bere gorputza lotan zegoen, ohe gainean etzanda, baita bere burua ere,.. Erik Thomson jauntxoaren untxia habaila ikaragarrian zihoan ortze zabalean zehar. Bere erradarrak azaltzen zuenez, Lurreko Federakuntzaren mugak zeharkatzen ari ziren.

Zazpi mugazain sartu ziren Erik Thomson-en untziko bazter guztiak mihatzeke asmotan. Kontrabandoa hilatzen pmen zuten.

Bapatean, ortzeuntzia geldirik gertatu zen. Bere ondoan gudauntzi bat zegoen eta berak bidalitako izpi boteretsu batek Eriken untzia geldierazi egin zuen. Federakuntzako mugazainak ziren eta Eriken untzia mihatu nahi zuten, kontrabandoaren errezeloz baitzeuden. Zazpi mugazain sartu ziren Eriken untziko bazter guztiak mihatzeke asmotan. Berehala ate zabal baten aurrean aurkitu ziren.

mugazainburuak   Zer duzu hemen barruan ? • galdetu zion Erik Thomsoni

Erik Thomson-ek.   Ez dago deus, nire untziko harena, ez besterik!
Betik daramat nirekin!

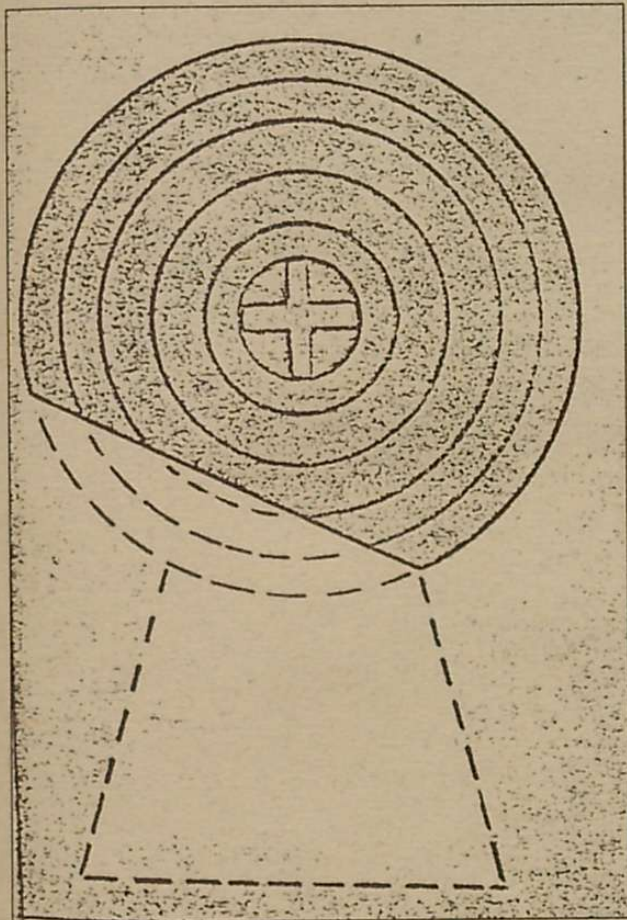
mugazainburuak.   Ez al dakizu Lurreko Federakuntzaren barruan haren guztiak debekaturik daudela? Ireki ezazu ate hori! • agindu zion irmoki •

Erik Thomson-ek. Baina zer diozu? Ari zara ortze zabaleko arauak hausten. Nahi al dituzu paperak ikusi? dena ondo daukat eta!

mugazainburuak. Ez paperik eta ez deus ere. Ez dut ikusi nahi. Bi urte dira gure eremu osoan harenak galerazirik daudela. Ireki ate hori, eta bizkor! - erre pikatu zion bere armaz burura apuntatzen zuen bitartean-.

Erikek atea ireki zuenean, mugazainak barrura sartu ziren. Barruan zeuden neskek esnatuta zeuden eta Federakuntzako mugazainengana hurbildu ziren esanaz: "Aska gaitzazue zerripuska hoiengandik mesesdez, besterik ez baitizuegu eskatzen!" Halako batean, mugazainburuak horietako neska bat ezagutu zuen:

mugazainburuak. Zu al zara? Zu al zara Lorena Gartzia lezoarra? Ez al nauzu ezagutzen? Jon naiz, Jon Isasti, zure senarra nauzu! Norwerritik alde egitea lortu nuen eta ordutik hona zure bila ibili naiz, zu aurkitzeko itxaropenaz, mugazaina sartu nintzen, eta azkenean aurkitu zaitut Lorena.

Ixtorio honi bere amaiera iritsi zaio. Jon Isasti eta Lorena Gartzia Euskal Herrian daude, eta iparhaizea urratuz beren otoitz ixilak adi daitezke.

Lorenak ezin zuen sinistu bere begiek esaten ziotena, baina azkenean guztiz errealia zela onartu egin behar izan zuen. Senaremazteek, emozioz gainezka, elkar besarkatu zuten behin eta berriro. Bion ezpainenatik hamaiika musu goxo atera ziren. Hamasei urte luze eta mingots igaro ondoren emandako lehenengo maitasunezko musuak. Gaur, ixtorio honi bere amaiera iritsi zaio. Aurreko gertakizunetatik hamabost egun igaro dira. Jon Isasti eta Lorena Gartzia lezorrak Euskal Herrian daude, Gernikako Arborearen aurrean, zehazkiago esana. Biak besotik helduta daude eta euren masailetatik zorionezko mallok zirriztratzen zaizkie. Giro ederra dago, eta ez da deus entzuten, iparhaizearen doinu xarmangarria izan ezik, eta zenbaitetan, Jon eta Lorenaren otoitz ixilak, besterik ez!

Euskal Herria, 3.217ko maiatzak -

11.-

ZABARREKO